



# Les tres hacs

Xavier Novell, bisbe de Solsona



“Algú va dir que la renovació de l'Església consisteix en les tres hacs: hospitalitat, himnes i homilies”. Aquesta frase, que reproduïx en James Mallon en el seu llibre *Una Renovación Divina*, mostra que “l'aposta pel cap de setmana”, per “produir” l'eucaristia dominical, s'ha de concentrar en cuidar l'acolliment, la música i els sermons. Així doncs, avui concreto més el primer valor que vaig presentar la setmana passada.

**Acolliment.** Tots hem assistit a l'eucaristia fora de la nostra parròquia i ens hem adonat de si l'església estava polida i endreçada, de si la litúrgia era bella i digna, de si la celebració i la comunitat era viva i si el sermó ens atreïa i “tocava”. Si, a més, hem anat a missa a l'estranger potser ens hem sorprès que algú ens saludés a l'entrada del temple, ens oferís el llibre de cants o un full per a seguir la celebració o, fins i tot, que el mossèn ens acomiadés a la porta. Això ja comença a passar a casa nostra! Estem entrant en una cultura de l'acolliment: s'estan creant equips que saluden tothom però especialment els que venen per primera vegada; el celebrant ajuda a seguir la missa, amb breus indicacions, i surt a saludar els fidels a la porta de l'església. Això, que segurament a molts dels habituals ens pot semblar invasiu, alentidor de la “ràpida fugida” de missa, ajuda als que venen per primera vegada, sobretot si està fet amb estimació i delicadesa.

**Música.** Tothom valora una eucaristia amb música i cants. Però, si a més, són capaços de moure l'assemblea a adorar i a lloar Déu, a suplicar ajuda o perdó, a donar gràcies, aleshores els fidels surten transformats. El Concili Vaticà II, en la constitució sobre la Sagrada Litúrgia, aspira a unes celebracions en les que “els fidels hi participin a consciència, activament i amb fruit”. La música pot contribuir molt a aquest objectiu, sempre que no acontenti a



melòmans desitjosos d'audicions musicals, sinó que ajudi a tots els fidels a, plegats, penedir-se, escoltar el Senyor i respondre-hi, demanar, adorar i acollir-lo en l'eucaristia.

Finalment, sermons. La majoria dels fidels valoren la missa pel sermó. El Sant Pare coincideix en donar-li gran importància i els que presidim sabem l'exigència que suposa la seva preparació. L'autor, que glosso en aquest temps de Pasqua, considera que els sermons en una comunitat en transformació missionera han de ser: “ben preparats, intencionals, d'un quart d'hora de durada, pensats per als qui tenen fam de la Paraula de Déu, cristocèntrics, querigmàtics i adreçats a la persona sencera –ment, cor, consciència i voluntat–”. Un rector que sent que els fidels esperen l'homilia amb interès, amb desig que la Paraula de Déu il·lumini la seva vida i la del camí de la comunitat, sense mirar el rellotge, sent un estímul per a preparar-la cada dia millor. Si, a més, veu en l'assemblea gent nova, que cerca, que ha estat invitada, aleshores el repte encara és més gran.

Aquesta glossa no va pels mossens sinó per tots. Tothom pot rebre la gent nova amb un somriure i una invitació a seure al “nostre” banc. Tots els que teniu do per la música o el cant podeu contribuir a una eucaristia plena de gràcia.

